

Sygn. akt I CSK 25/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa H. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
Zachód spółki komandytowej w P.
przeciwko Gminie K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 kwietnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 października 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę
5 400,00 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej i czwartej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materalnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Skarżąca przedstawioną problematykę ujęła w pytaniach: „czy w przypadku sprzedaży grupy rzeczy oznaczonych co do gatunku, obejmującej także podzbiory rzeczy jednorodnych, niezbędnym elementem tej umowy jest odrębne określenie rodzaju i ilości poszczególnych rzeczy, czy też wystarczające jest sformułowanie przedmiotu sprzedaży poprzez wskazanie ogólnej klasy tych rzeczy przy jednoczesnym wskazaniu ich przeznaczenia na konkretne przedsięwzięcie gospodarcze”; „czy zamawiający otrzymując od podwykonawcy w trybie określonym w art. 143b ust. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku Prawo zamówień publicznych, tj. z dnia 11 września 2019 roku (Dz.U. z 2019 roku poz. 1843), poświadczoną za zgodność z oryginałem kopię umowy o podwykonawstwo powinien postępować lojalnie wobec podwykonawcy, czyli zgodnie z art. 354 § 2 k.c., tj. w sposób odpowiadający społeczno-gospodarczemu celowi tego obowiązku podwykonawcy, zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie

ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom"; "czy podwykonawca działający w celu uzyskania roszczenia wobec zamawiającego, o którym to roszczeniu mowa w art. 143c ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku Prawo zamówień publicznych, tj. z dnia 11 września 2019 roku (Dz.U. z 2019 r. poz. 1843), powinien przedłożyć zamawiającemu poświadczoną za zgodność z oryginałem kopię umowy o podwykonawstwo, której przedmiotem są dostawy wraz ze wszystkimi załącznikami precyzującymi wszystkie obowiązki stron, czy też wystarczające jest przedłożenie jedynie kopii dokumentu umowy określającego ogólne obowiązki stron, bez konieczności przedkładania wszystkich załączników do umowy precyzujących te obowiązki".

Przedstawione kwestie nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego a jedynie odzwierciedlają wątpliwości skarżącej. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen przedstawionych problemów oraz na to, że przepisy dotyczące tej kwestii nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ. i z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to

spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżąca przesłanki tej również nie wykazała. Powołała się na naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 378 § 1 k.p.c. wobec nierozpoznania zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia art. 354 § 2 k.c. w związku z art. od 143a do 143d p.z.p. poprzez ich niezastosowanie, co doprowadziło do przyjęcia, że nie miała ona obowiązku informowania skarżącej o braku załącznika nr 1 do przedkładanej pozwanej umowy o podwykonawstwo w zakresie dostaw. Okoliczności wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd Apelacyjny odniósł się do okoliczności przedłożenia załącznika nr 1; podzielił stanowisko Sądu Okręgowego wskazując, że sama treść umowy bez załącznika nr 1 nie zawierała wszystkich istotnych postanowień przewidzianych dla tego stosunku prawnego. Podkreślił, że przedstawienie pozwanej treści umowy z pominięciem załącznika nr 1, który zawierał precyzyjne określenie rzeczy będących przedmiotem dostawy, nie stanowiło wypełnienia obowiązku z art. 143b ust. 8 p.z.p. Natomiast późniejsze zapoznanie pozwanej z treścią załącznika nie mogło prowadzić do konwalidacji czynności, po pierwsze - z uwagi na niedochowanie 7- dniowego terminu z art. 143b ust. 8 p.z.p., a po drugie - z uwagi na powstanie należności przed zapoznaniem zamawiającego o umowie o podwykonawstwo (art. 143c ust. 2 p.z.p.).

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).